

Til Melanchthon

Wartburg, 12. maj 1521.

Til min kæreste bror i Kristus, Philip Melanchthon, evangelieforkynder for Wittenbergs menighed.

Fred og velsignelse

Kun med nød og næppe har jeg fået lov at afsende dette brev, så bange er man for, at det på nogen måde skal afsløres, hvor jeg opholder mig.

Hvad mon dog du, min kære Philip, tager dig til? Mon du beder for mig? Jeg håber inderligt, at denne adskillelse og ensomhed her på dette sted, må udrette noget større til Guds ære. Du og alle mine støtter skal vide, at jeg kun modstræbende er gået med på dette skjulested. Jeg frygtede for, at det skulle se ud, som om jeg unddrog mig kampen mod paven – men der var ingen udvej for mig. Jeg måtte lytte til deres råd om at skjule mig. Intet ønsker jeg mere end at møde mine modstandere, pavens og hans folk, og byde dem min strube til.

Jeg sidder her hele dagen og tænker på kirken. Oh, dette paverige! Gud forbarme sig over os!

Alle ved, at jeg nægtede at tilbagekalde mine bøger. Alle ved også, at jeg har pådraget mig både pavens og kejserens vrede. Det var dog hæderligt, at kejseren holdt sit løfte til mig om frit lejde til og fra rigsdagen. Ellers var jeg blevet taget til fange lige på stedet. Nu fik jeg lov til at forlade Worms sammen med den lille gruppe af mine

tilhængere. Men fristen var meget kort, og i løbet af få dage ville jeg være en jaget mand – bandlyst af kirken og fredløs i landet. Derfor var bortførelsen på vejen hjem til Wittenberg min redning. Vi sad i hestevognen, ja du ved hvem, der fulgte mig. Vi havde det muntert, og vi var så opløftede over den begejstring, som vi mødte alle vegne. Vi nåede at overnatte i et par byer, og jeg prædikede. Overalt var kirkerne fyldt til bristepunktet.

På en stejl stigning inde i skoven kom pludselig fem ryttere til syne. De var bevæbnede med armbrøster, og de standsede kusk. En af dem spurgte: Er doktor Martin Luther i vognen? Den skrækslagne kusk nikkede. Den slags røveriske overfald hører ikke til sjældenhederne, det vidste kusk godt. Og tit ender det med både plyndring og drab, så kusk var ude af sig selv. To mænd rev mig ud af vognen og gav mig en lærredssæk over hovedet. De bandt mine hænder. Så trak de mig ind i skoven, hvor en hest ventede. Et øjeblik efter var røverne forsvundet med mig. Jeg siger dig, kære Philip, mine røvere gjorde det overbevisende – og hvis ikke jeg havde været klar over dette aftalte spil, så ville jeg have bedt min sidste bøn.

Men nu sidder jeg her. Hvad skal jeg dog foretage mig?

Borgkommandanten har bedt mig om at lade hår og skæg stå, smide munkekutte og doktorhat. Jeg skal nu give mig ud for at være "Junker Jörg".

Lov mig, kære Phillip, at du fortsat kæmper mod papisterne. Sig til alle vore tilhængere, at jeg lever, og de skal således ikke sørge over min

bortgang. Jeg hører, at vreden har bredt sig ud over landet. Flere holder opflammende taler med opfordringer til vold mod pavens folk. Et oprør lurser måske. De må ikke give efter for pavens magt. Gid jeg dog kunne være sammen med jer.

I den næste tid skal jeg altså optræde som Junker Jörg. Ak, den lediggang – og min dårlige mave. I den senere tid har Herren rystet mig med svære smerter stammende fra hårdt liv. Smerterne volder mig det største besvær og truer med at blive værre og værre. Det har nu varet i fire dage og jeg har ikke kunnet sove om natten, og endnu har jeg ikke fået ro. Jeg beder dig, gå i forbøn for mig! For denne lidelse bliver uudholdelig, hvis den tager til, som den har begyndt.

Du må skrive til mig om alt, hvad der foretages hos jer, og hvordan alt står til. Du er jo kaldet til at tage del i undervisningen af de unge i ordet. Udfør derfor din tjeneste, og bring, hvad Herren pålægger at bringe!

Røb ikke mit tilflugtssted.

Søndagen exaudi 1521, fra ødemarken.

Din Martin Luther